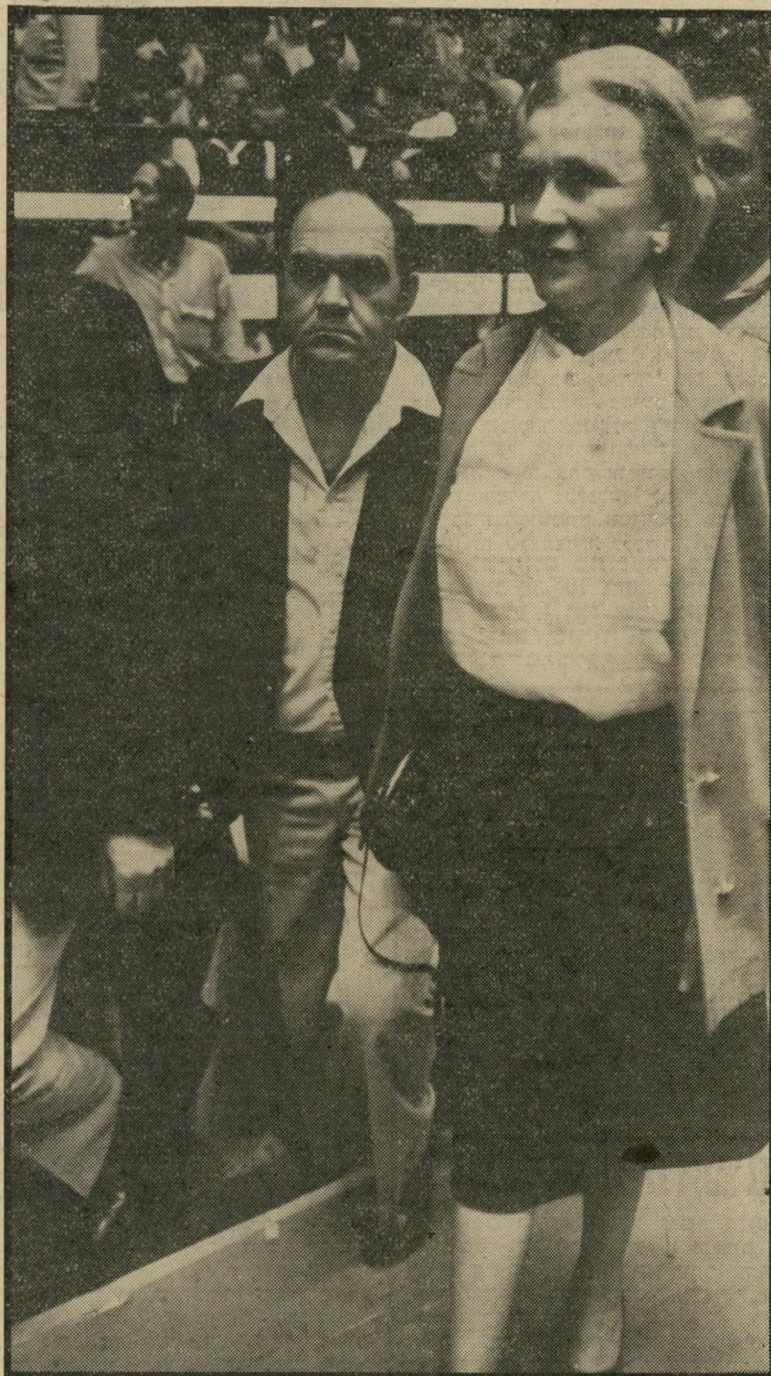

שני הקבריים

את שביל-הזהב, שבו יכול הבן להמשיך להתפתח בדרכו שלו. אצל מתי ואייל ניב זה לא קרה. היה קצר. הסיבה לכך טמונה בשוני המוחלט שבין השניים.

מתי היה קשוח ומסוגר. אייל היה פתוח לכולם ועדין. תמיד סבבו אותו חברים וחברות. מתי היה איש-עבודה חרוץ ויסודי, שהקריב על מיובח זה את כל תענוגות החיים. אייל אהב לבלות ולהנות מן החיים. מתי ניהן בכושר ניתוח מדוייק ואובייקטיבי, שבאמצעותו חתך דברים חד וחלק. אייל ניהן בתכונות אחרות. הוא היה מורכב יותר, רגיש יותר. היה לו קשה להתמודד עם המציאות באותה תקיפות והחלטיות של אביו. אישהצבא קריהרוח היה קשור מאוד לבנו הבכור. יש לו רק עוד בת אחת,

תת-אלוף ניב (עם רחל דיין) משוגעים לטפורט

ה אחד הוא חדש, ומוקף עדיין בי מיסגרת-עץ. תקועה בו, על יתד, מצבת-עץ זמנית, שבראשה מתנוסס סמל צבא-הגנה-לישראל. מתחתיו כתוב: "ניב מתתיהו, י"ז אייר תשמ"ב".

לא הרחק משם, באותה שורת-קברים, מונחת מצבת-אבן. חקוק עליה אותו ה-סמל וכתוב: "אייל ניב (רובינוביץ), בן ניצה ומתתיהו, נולד בתל-אביב, נפל במרי לוי תפקידו, י"ד בכסלו תשל"ט, בן 19 בנפלו תנצב"ה".

בבוקר היום השני בשבוע שעבר עמד תת-אלוף מתתיהו ("מתי") ניב על קבר בנו, הסמל אייל ניב, שניספה לפני קורש שנים וחצי בעת שירותו הצבאי. הקצין הבכיר שלף אקדה וירה כדור אחד בליבו. למחרת זכה להיקבר בסמוך לבן. הועלו השערות רבות על הנסיבות ש-

האב היה קשוח, מסוגר, וחקיקי ביחסיו עם הסביבה

הביאו את אישהצבא הוותיק לשלוח יד בנפשו. תעלומת מעשהו טמונה בטרנדיה של אב ובנו.

ציפיות

גבוהות

ה טרנדיה הכמוהה, שפקדה את מישפחת ניב, היא סיפור אנושי נוגע-ללב של מסקד מעולה, בעל אישיות קשור-חה, שחלומו הגדול ביותר היה שבנו ילך בעיקבותיו. היו לו ציפיות גבוהות מיוצא חלציו. הוא עמד עליהן בתקיפות. כפי שנהג גם כלפי פקודיו בצבא. התת-אלוף לא היה מסוגל להפעיל את כושר-האבחנה החד של דווקא לגבי בנו — אולי בשל הרגשות העמוקים שהיו מעור-רבים ביחסו אליו. הוא לא ראה שאייל בנוי אחרת, שלעולם לא יוכל להיות כמוהו.

אבות רבים, בעלי אישיות חזקה, שי-פילסו להם את דרכם לצמרת, נתקלים באותה בעיה. הדבר שכיח במיוחד בקרב הקצינים הבכירים, שחונכו על ברכי הש-קפתיעולם קשוחה וחד-משמעית.

בניהם שייכים לדור אחר. שוב אין הם נושאים את עיניהם אל המיתוסים, שהיו נשגבים בעיני אבותיהם. הפער יוצר לא אחת קרע בין אב לבנו. בדרך-כלל מוצאים, בסופו של דבר, שני הדורות

הבן היה פתוח לכולם, רגיש, עדין ובעל אופי מורכב

מיכל, בת 17. הוא העריך מאוד את אייל והירבה לדבר בשיבחו. יותר מכל רצה שיהיה כמוהו: אדם גאה ונמרץ, התורם ככל יכולתו למדינה ולחברה. הצעיר יפה-התואר רצה לתרום, אך על-פי כישוריו. עמידתו של אביו על כך שילך בדרכו, למרות שהיתה מטובלת בהרבה דברי עידוד ומחמאות, התפרשה אצלו דווקא בזילזול ואייהכרה במעלתו שלו.

אכזבה

מרה

א ייד התגייס לצה"ל בנובמבר 1977. מתי, שהיה אז קצין-שלישות ראשי, רצה שיתגייס לגולני. במילחמת ששת-הימים היה האב קצין-שלישות של חטיבת גולני. מאז נקשר קשר אמיץ בינו ובין החטיבה. והוא הקפיד לשמור עליו עד יומו האחרון. כמה ימים לפני מותו עוד עסק באירגון כנס לוחמי גולני, העומד להתקיים לציון 15 שנה למילחמה.

אך למרות השיחות הארוכות שניהל עימו, סירב הבן להתגייס לחטיבה ובחר בחילה-שיריון דווקא. היה בכך יותר מסתם עקשנות. זה היה מרד.

הוא עבר את השלבים הרגילים בחיל וסיים קורס מפקדי-טנקים, שזיכה אותו בדרגת סמל. אך בנו של התת-אלוף (המשך בעמוד 80)